

Тема номера: Світ чудес

РЕДАКЦІЯ VERBUM

25 ГРУДНЯ 2019

Шановні читачі! Людям властиво сподіватися чудесного. Імовірно, очікування дива можна назвати нашим природним станом, та навряд чи воно колись буває сильніше, ніж на Різдво, цей найважливіший із днів народження, знак кінця одної епохи й початку нової (та й чи не з Різдва, зрештою, починається рік, як із неділі – тиждень?). Тому в різдвяному випуску «Вербуму» ми вирішили поговорити саме про чудеса: такі, якими їх бачить Церква, розуміє культура та прагне наше серце.

Лодевейк Йоганнес Клейн, «Зимовий пейзаж із замерзлою річкою», XIX століття

Про чекання чудес, яке кожному нашому дневі додає адвентового відтинку, пише Надійка Гербіш. Дива мають діалогічну природу. Бог вказує ними на шлях, яким людині належить прямувати. А молитися про них – це «ніби попросити Його взяти мене за руку й повести в місце, яке Він мені приготував; смиренносердцем виявити бажання сповнити Його волю; розпізнати Його голос поміж тисячі інших».

Анастасія Рябчук – ненавмисно підхоплюючи думки Папи Франциска з цьогорічної вігільної проповіді – пише про чудо благодаті, проявлене в Різдві й чеканні на нього. Хай як ми намагаємося підготуватися, та все одно опиняємось у ситуації святого П'єра Фавра, який 25 грудня 1545 року писав у щоденнику про смуток з приводу не прибраної до свята оселі – і про радість від того, що Ісус усе одно приходить до неї.

Отець Ігор Гнєс ОР пропонує церковний погляд на чудеса – виняткові події, ініціатором і причиною яких є Бог. Чудесне завжди трапляється в нашому досвідному світі, і завдяки цьому до нього можна, навіть потрібно підходити з критичним розумом і знаннями, отриманими з навколишнього світу; але ще одна неодмінна умова розпізнавання чуда – це добра воля, яка відкриває людину до Божої правди та блага.

Олена Пелешенко розповідає про те, як до пошуків такого блага підходила середньовічна культура. У свідомості тогочасних людей, як і на їхніх картах світу, земне поєднувалося з небесним, а повсякдення – з чудесами. Шукання раю на землі було не метафорою, а майже реалістичним проєктом: людей вигнано з Едему, але сам він не зник, а отже, є шанс якимись шляхами дістатися туди, де можливе первозданне щастя.

Юлія Карпицька розповідає про різдвяні фільми: не просто ті, де дія відбувається у правильний сезон і з належними декораціями, бо ж «хороший настрій + какао + ялинка + Санта Клаус + подарунки» – це ще не Різдво; а ті, у яких не бракує надії, міжлюдського тепла й відчуття дива. Чудеса трапляються, люди здатні змінюватися на краще, у світі й у нас самих завжди є місце для добра – ось про що нагадує хороше різдвяне кіно.

